SPOREDNO NEBO

SPOREDNO NEBO

ZEV NAD ZEVOVIMA
ZNAMENjA
RAZMIRICA
PODRAŽAVANjE SUNCA
RASKOL
LIPA NASRED SRCA
NEBESKI PRSTEN

Haši

ZEV NAD ZEVOVIMA

ZVEZDOZNANČEVA OSTAVŠTINA

Ostale su za njim njegove reči
lepše nego svet
Niko ne sme u njih da se zagleda

Čekaju na okukama vremena
Veće nego ljudi
Ko može da ih izgovori

Leže na mutavoj zemlji Teže nego kosti života Smrti nije pošlo za rukom U *miraz da ih odnese*

Niko ne može da ih podigne Niko da ih obori

Zvezde padalice glave sklanjaju U senke njegovih reči

ZABORAVAN BROJ

Bio jednom jedan broj Čist i okrugao kao sunce Ali sam mnogo sam

Počeo je da računa sa sobom

Delio se množio Oduzimao se sabirao I uvek ostajao sam

Prestao je da računa sa sobom I zaključao se u svoju okruglu I sunčanu čistotu

Napolju su ostali usijani Tragovi njegovog računanja

Počeli su da se jure po mraku
Da se dele kad se množe
Da se oduzimaju kad se sabiraju

Onako kako se to u mraku već radi

I nije bilo nikog da ga zamoli Da tragove zaustavi I da ih izbriše

OHOLA GREŠKA

Bila jednom jedna greška
Tako smešna tako mala
Da je niko ne bi ni primetio

Sama sebe nije htela Ni da gleda ni da čuje

Šta sve nije izmislila Ne bi li dokazala Da u stvari ne postoji

Izmislila je prostor Dokaze svoje u njega da smesti I vreme da joj dokaze čuva I svet da joj dokaze vidi

Sve što je izmislila Nije bilo ni tako smešno Ni tako malo Ali je naravno bilo pogrešno

Je li moglo biti drugačije

MUDAR TROUGAO

Bio jednom jedan trougao Imao je tri strane Četvrtu je skrivao U svome užarenom središtu

Danju se peo na svoja tri vrha I divio se svome središtu Noću se odmarao U jednom od svoja tri ugla

Zorom je gledao svoje tri strane U tri užarena točka pretvorene Kako se u nepovratu plavom gube

Vadio je svoju četvrtu stranu
Ljubio je lomio je triput
I ponovo je na staro mesto skrivao

I opet je imao tri strane

I opet se danju peo
Na svoja tri vrha
I divio se svome središtu
I noću se odmarao
U jednom od svoja tri ugla

SKAMENjENI ODJECI

Bilo jednom bezbroj odjeka Služili su jednom glasu Gradili mu svodove

Rušili se svodovi Nakrivo su ih gradili Zasuo ih njihov prah

Napustili su opasnu službu Od gladi se skamenili

Poleteli su skamenjeni Da nađu da raznesu usta Iz kojih je glas potekao

Leteli su ko zna koliko I nisu videli slepci Da lete samom ivicom usta Koja su tražili

PRIČA 0 JEDNOJ PRIČI

Bila jednom jedna priča

Završavala se Pre svoga početka I počinjala Posle svog završetka

Junaci su njeni u nju ulazili Posle svoje smrti I iz nje izlazili Pre svoga rođenja

Junaci su njeni govorili O nekoj zemlji o nekom nebu Govorili su svašta

Jedino nisu govorili
Ono što ni sami nisu znali
Da su samo junaci iz priče

Iz jedne priče koja se završava Pre svoga početka I koja počinje Posle svog završetka

ZEV NAD ZEVOVIMA

Bio jednom jedan zev
Ni pod nepcima ni pod šeširom
Ni u ustima ni u čemu

Bio je veći od svega Veći od svoje veličine

S vremena na vreme Tama bi mu tupa tama očajna Od očaja tu i tamo blesnula Mislio bi čovek zvezde

Bio jednom jedan zev Dosadan ko svaki zev I još izgleda traje

ZNAMENjA

ULjEZ

Kap krvi u uglu neba

Da lisu zvezde opet počele Da dele plavet da se ujedaju Ili da se ljube

Za sunčevim okruglim stolom Ne govori se ništa o tome

Lomi se samo ognjeni hleb Čaše svetlosti idu od ruke do ruke I mrtve zvezde sopstvene zglobove
glođu

Šta traži kap krvi u uglu neba U tome ćoravom uglu neba

KRILATA SVIRALA

Krilata svirala obleće Oko munja u golemom klupku Pesmom ih nekuda mami

Da li natrag u oblake Ili na drugo lepše nebo Ili na zemlju među l>ude

Zaplela se u plamene jezike
Gore joj i krila i pesma
I senka na nebeskim dverima

Zar ne zna neku drugu pesmu

Ovom će munje samo razjariti I nikud ih odmamiti neće

TVRDOGLAV ZAVEŽLjAJ

Beo bezobličan zavežljaj Po vedrom pebu se kreće

Jednako se svom snagom klati Vszan unakrst zelenim konopcem I tako svoj korak priprema

Jednako s mukom pada
Na ravnodušno nebesko tle
I tako u mestu korača

Više njega ćuti jedna zvezda

Niže njega ćuti druga zvezda Desno od njega mudruje staro sunce Levo od njega bunca mlad mesec

Što se jednom već ne smiri Dobri grom iz vedra neba Svakako će ga odvezati

GLAVA BESKUNNICA

Glava odsečena
Glava sa cvetom među zubima
Luta oko zemlje

Presretne je sunce Ona mu se pokloni I nastavi put

Presretne je mesec Njemu se osmehne I ne prekine put

Zašto na zemlju reži Ne može li da se vrati Ili zauvek da ode

Usta će joj znati rascvetala

OSUBEN BODEŽ

Nag sivooki bodež Nasred Mlečnog Puta leži

Kako se samo praćaka V zvezdanoj prašini Da li je krvi žedan

Kako samo uvis skače Da li hoće senku svoju Nevinu da zakolje

I kako oštricama seva
Seva na sve strane
Da li nekome znake daje

Obilaze ga povorke zvezda I ostavljaju prazan prostor V obliku srca oko njega

Gde je preslavna ruka Koja ga je onamo hitnula Da ga ponovo prihvati

ZAPALjENE RUKE

Dve zapaljene ruke tonu U nebesku pučinu

Ne hvataju se za zvezdu Što oko njih plovi I trepće i krsti se

Govore nešto prstima Ko će odgonetnuti Jezik prstiju u plamenu

Sklapaju svečano dlanove U znak slemena

Govore li o staroj kući Koju su spaljenu napustile Ili možda o novoj Koju tek misle da grade

POSLEDNjE UŽE

Šarsno debelo uže Puzi između sazvežđa I jedva može da prođe

Na svakoj zvezdanoj raskrsnici Vezuje sebi čvor Sve puteve da zapamti

Kraj svoj beskrajni Neprestano izvlači Iz modre utrobe neba

Puzi između sazvežđa Prema samome srcu sveta I nikako da se zamrsi

RAZMIRICA

KRUNISANA JABUKA

Izvadi sunce iz usta Noć nas žive sahranjuje

Jabuka je ovo moja
S neba mi na jezik pala
Pustite me da je sladim

Zini nulo da nam svane Da sunce i nas kruniše

Molite se da ne zinem U jabuci za vas crve Slatkog posla više nema

PLAVA OMČA

Zašto nam vrat zrenikom stežeš

Volim da mi nabori neba Gusto niz bokove padaju

Zadavićeš nas tim pojasom

Volim vaš plač za plavom omčom Kad umoran se raspojasam

visok put

Digni tu svoju nožurdu Na misao si nam stao

Ne mogu kroz vas korake Na rukama da pronesem

Skloni se misao će ti "Ujesti zvezde s tabana

Ne mogu da žrtvujem put Kroz vaše me glave vodi

VREDNI KONCI

Zašto nam tvoji pogledi Očne kapke zašivaju

Ne znam iza mojih leđa Šta rade sunčevi zraci

Zašto glavu ne okreneš Da poglede svoje vidiš

Ne znam sad gde mi je glava Treba li vam nađite je

I

PODMETNUTO LEGLO

1

Pokupi svoje gromove
Što nam se pod srcem legu

Zašto sami ne odgajite Mlade adjeke mojih reči

Pokupi ih razneće i nas I tebe u paramparčad

Zašto na njihovom repu U moje srce ne doletite

PLODAN ŽAR

Preseci se uzduž nulo Da se i mi uspravimo

Zar ste toliko porasli Igrajući na mom žaru

Preseci se popreko nulo Da i mi ruke rapširimo

Zar ste već spremni da sami Na izvor mog žara uzletite

I

SLOBODAN LET

Pusti nas da odletimo Iz tvog dvora bez temelja

V zvezde sam vas kovao Pod svodom svoje lobanje Odletite ko vam brani

Pusti nas da propadnemo Svaki nas let u dvor vraća

Tu sam vas ptice čekao Odrežite sebi krila Slobodan da vam bude let

PODRAŽAVANjE SUNCA

№

SMRT SUNČEVOG OCA

Na tri koraka od vrha neba Od lipe u večnom cvetu Staro je sunce zastalo

Pocrvenelo pozelenelo Okrenulo se oko sebe triput I vratilo svom ishodu

(Na naše oči da ne umre)

Kažu da ima sina sunčevića Dok se okat i za nas ne rodi Naučićemo mrak ovaj da sija

SLEPO SUNCE

Sakata dva zraka Slepo sunce vode

Jutro je u pečalbi S one strane neba Nije na svome pragu

Podne je nisko palo Vucara se s munjama Nikad nije kod kuće

Veče u svet otišlo S posteljom na leđima Prosi na nekoj zvezdi

Raširenih ruku Samo je noć izišla U susreg slepom suncu

SUKOB U ZENITU

Rodilo se modro sunce Pod levim pazuhom neba Rodilo se crno sunce Pod desnim pazuhom neba

Penje se modro penje crno Prema kuli u zenitu Gde pustoš sada stoluje

Sišli smo goli u sebe

Otvaramo krtičnjake Šapućemo tajno ime Svog zavičajnog sunca

Zlatan tronožac iz kule Krenuo je na tri strane

PRIPREME ZA DOČEK

Podižemo kapiju
Od svojih rascvetalih kostiju
Na ulazu u nebo

Prostiremo pola duše Uz jednu padinu neba

Smišljamo trpezu
Od svojih skamenjenih dlanova
Na samom vrhu neba

Prostiremo pola duše Niz drugu padinu neba

Gradimo postelju
Od svoga razlistalog srca
Na izlazu iz neba

Radimo sve ovo u mraku Sami bez pomoći vremena

Pitamo se jesu li to stvarno Pripreme za doček Ili samo za ispraćaj

PONONNO SUNCE

Iz golemog crnog jajeta Izleglo nam se neko sunce

Sijalo nam je na rebrima Otvorilo je nebo širom V grudima našim sirotim

Zahodilo nije uopšte Ali ni ishodilo nije

Pozlatilo je u nama sve Ozelenilo nije ništa Oko nas oko toga zlata

U nadgrobni nam se kamen Na živom srcu pretvorilo

STRANO SUNCE

Iz čije li je glave ispalo Ovo kopile jednooko

Za kime sada zvera Za kime se kotrlja Po nebeskoj ledini

Zašto nam meru uzima Spalilo bi nas slatko

Ko da smo mi odavde Pobesnelog njegovog oca Hladnom vodom polili

Bolje neka se ohladi Pogrešilo je nebo

PODRAŽAVANjE SUNCA

Izgrejalo srce jednome od nas Visoko nasred zgarišta neba

Krenulo je sunčevom putanjom Zaraslom u gvozdeni korov I zašlo za čađavi zrenik

Čekali smo uzalud da se vrati
Sa mladim jabukonoscem
Ili bar sa dvanaest ognjenih grana

Od tada svako od nas nosi Na teškom lancu svoje srce Vezano za jedno verno rebro

RASKOL

JEŠAN DIM

Zašto ste me napustili Dok me dim uznosio

Napustio si ti nas na dnu Svog ispražnjenog donjeg kotla

Zašto me niste tražili Dok me isti dim snosio

Traži ti sad nas na ivici Svog prevrnutog gornjeg kotla

Zašto me niste dozvali Dok me živog dim gutao

Dozovi ti sad nas kroz ušice I donjeg i gornjeg kotla

KOLAČ OD PEPELA

Čuvate li još moj žar Koji sam vam ostavio

Ostavio si ti nama Bajat kolač od pepela

Jeste li otključali znak Moje kapije na kori

Otključali smo mi znak Tvojih ukrštenih bodeža

Jedete li suncokret Zlatan u sredini skriven

Kolač nam je tvoj pojeo Ruke dok smo ga lomili

I

UGAŠEN TOČAK

Kuda li ste srećno pošli
S mojim ognjenim umnim točkom

Vrteli smo se u mestu
S njim ugašenim oko vrata

Gde li ste srećno stigli
S mojim sirotim slepim točkom

Gonili smo ga zaneseni Da samog sebe prestigne

Kuda li ste nestali
S mojim poludelim točkom

Skinuli smo ga ljuti s vrata Zajedno sa svojom glavom

NESAGORLjIV KALEM

Zar još visite bez glave O jednom mom crnom zraku

Visimo u tvom starom dimu O jednom svom zlatnom koncu

Zar još ne znate u mraku Da je moj zrak izgoreo

Znamo da se verni konac S našeg odmotao srca

Zar još ne vidite u mraku Da se moj zrak prekinuo

Vidimo da naš konac traži Visoko nad srcem svoj kalem

GRUDVA MRAKA

Ne prepoznajete li grudvu Starog mog zgrušanog mraka

Sečemo pred njom na komade Nevino zlatokoso pamćenje

Ne čeznege li za njenom tajnom Kojom hoće da vas ozari

Gonimo oko n>e zaborav Da sopstveni rep grize

Ne shvatate li njene krugove Nad vašim pustim ramenima

Plašimo se da nam tvoja grudva Izgubljenu glavu ne zameni

OGNjENI SUNCOKRET

Otkud vam na vrhu kičme Kolo ognjenih jezika

Svirali smo u cevanice Ono se samo sastavilo

Otkud vam usred kola Žeženo mnogooko polje

Pljeskali smo se po bedrima Ono je samo zasijalo

Otkud vam skriveni suncokret Ceo nerazlomljen nejeden

Našli smo ga na ramenima Umeeto usijane glave

UŽAREN POLjUBAC

Šta radite bez moje plave slave U svojoj mekoj kuli sklonoj padu

Palimo svoj poslednji dah Iznad usta tvog donjeg kotla

Šta počinjete bez mog početka Iza svojih koštanih rešetaka

Palimo svoju prvu samoću Ispod usta tvog gornjeg kotla

Šta završavate bez mog završetka Iza svoga cvrkutavog katanca

Sanjamo da iz užarenog poljupca Spasemo za sebe ušice kotlova

LIPA NASRED SRCA

PESMA MLADE ISTINE

Pevala istina u mraku Na vrhu lipe nasred srca

Sunce će kaže sazreti Na vrhu lipe nasred srca Ako ga oči obasjaju

Ismejali smo pesmu Uhvatili i vezali istinu I tu je pod lipom preklali

Oči su bile zaposlene Napolju u drugome mraku I ništa nisu videle

ZMAJ U UTROBI

Zmaj ognjeni u utrobi V zmaju crvena pećina U pećini belo jagnje U jagnjetu staro nebo

Hranili smo zmaja zemljom Hteli da ga pripitomimo I ukrademo staro nebo

Ostali smo bez zemlje Nismo više znali kuda ćemo Uzjahali smo zmaju na rep

Zmaj nas besno pogledao Uplašili smo se sopstvenog lika U zmajevim očima

Skočili smo zmaju u čeljusti Čučnuli iza njegovih zuba I čekali da nas oganj spase

KROEENjE BODEŽA

Visio je dugo bodež Razrok iznad našeg srca

Uzletela su odsečena krila Iz lipe nasred srca I ukrotila bodež

Krila su učila bodež
Da u letu ocrta
Lik mladog sunca oko srca

Krila su povela bodež Sav slomljen od učenja Nekuda visoko u mrak

Poklonili smo se duboko Lipi nasred srca

RIBA U DUŠI

Srebrna riba u duši U ribi malo slame Na slami šarena krpa Na krpi tri zvezde device

Lovili smo srebrnu ribu Bili smo veoma gladni Riba jedva da je bežala

Otvorili smo ribu
Iz ribe se rasulo malo slame

Raspala se šarena krpa I tri zvezde device Izgubile su devičanstvo

Što se srebrne ribe tiče Ni mačke je ne bi jele Grdno smo se prevarili

Mračno nam je sad u duši

STRADANjE ZLATNOG TRONOŠCA

Hramao zlatan tronožac Oko našeg prijatnog srca I nogom kopao mrak

Bojali smo se da ne kopa I pod lipom nasred srca

Hteo je svakako da iskopa nekog Ko je na njemu već sedeo Ili nekog ko će tek sedeti

Hramao je oko zakopane tajne
Prebrojao svoje noge
I tri rake sebi iskopao

Zaigrali smo sunčevo kolo Oko lipe nasred srca

GOLUB V GLAVI

Providan golub u glavi U golubu glinen kovčeg V kovčegu mrtvo more "V moru blažen mesec

Rasporili smo goluba Razbili glineni kovčeg Prosuli mrtvo more

Zagazili smo u more Stigli smo do dna

Duboko ispod dna
Ugledali smo providnog goluba
I u njemu mlad mesec

Izronili smo na površinu

Visoko iznad površine Ugledali smo opet goluba I u njemu pun mesec

Stali smo piti mrtvo more

LIPA NASRED SRCA

Lipa cvetna nasred srca Pod lipom kotao zakopan U kotlu dvanaest oblaka U oblacima mlado sunce

Kopali smo za kotlom po srcu Iskopali dvanaest oblaka Kotao je bežao sa suncem Iz jedne u drugu dubinu

Buljili smo u poslednju dubinu Dublju od rođenog života Digli smo ruke od kopanja

Posekli smo lipu da se ogrejemo Hladno nam bilo oko srca

NEBESKI PRSTEN

ZVEZDOZNANČEVA SMRT

Morao je kažu da umre Zvezde su mu bile bliže Nego sami ljudi

Pojeli ga kažu mravi Uobrazio je da zvezde Raćaju mraee a mraei zvezde Pa je kuću mravima napunio

Aošle mu glave kažu Njegove nebeske pokvarenice I smešne su glasine o bodežu Sa otiscima ljudskih prstiju

Našao se prosto van sveta kažu Pošao /e da *naće suncokret U gsome se stiču putevi Svakog srca i svagse zvezde*

Morao je kažu da umre

NEBESKI PRSTEN

Prstene ničiji prstene Kako si se izgubio Kako s neba pao negde Više svugde nego negde

Zašto si odmah venčao Stari svoj prastari sjaj S mladom svojom prazninom

Zaboravili su i tebe I svoju svadbenu noć

Sjaj ti se otad propio Praznina ugojila Ti si opet izgubljen

Evo ti domali prst Skrasi se na njemu

NIŠTARIJA

Ništarijo spavala si II sanjala da si nešto

Nešto se zapalilo Plamen se previjao U mukama slepim

Probudila si se ništarijo I grejala leđa Na plamenu iz sna

Nisi videla muke plamena Čitave svetove muka Kratkovida su ti leđa

Ništarijo zaspala si opet I sanjala da si ništa

Plamen se ugasio
Muke su njegove progledale
I ^gasile se i one blažene

SIROTA ODSUTNOST

Oca pravoga nisi imala Majka ti nije bila kod kuće Kada si u sebi svet ugledala Rodila si se greškom

Imaš stas napuštene provalije I sva na odsutnost mirišeš Rodila si sebe sama

Vrtiš se u plamenim traljama Razbijaš sebi glavu za glavom Skačeš sebi iz usta u usta I staru grešku podmlađuješ

Sagni se gola ako možeš Do moga poslednjega slova I pođi njegovim tragom

Sve mi se čini sirotice Da u neku prisutnost vodi

MAJSTOR SENKI

Hodaš čitavu večnost Po svome ličnom beskraju Od glave do pete i natrag

Obasjavaš sam sebe *Č* glavi ti je zenit *Č* peti smiraj sjaja

Pred smiraj puštaš svoje senke Da se izduže da se udalje Da stvaraju čuda i pokor I sebi da se klanjaju

U zenitu svodiš senke Na njihovu pravu meru Učiš ih tebi da se poklone I u poklonu nestanu

Hodaš ovuda i dandanas Ali se od senki ne vidiš

ZVEZDANI PUŽ

Izmileo si posle kiše Posle zvezdane kiše

Zvezde ti od svojih kostiju Same kućicu sagradile Kuda je na peškiru nosiš

Za tobom ide hromo vreme Da te stigne da te pregazi Pusti pužu rogove

Miliš po golemom obrazu Koji nikad nećeš sagledati Pravo u ralje ništariji

Skreni na crtu života Na mome sanjanom dlanu Dok ne bude prekasno

I ostavi mi u nasledstvo Od srebra peškir čudotvorni

ZVEZDE IZBEGLICE

Pogledale ste se zvezde Krišom da nebo ne vidi Mislile ste dobro

Razumele se naopako

Osvanule ste hladne Daleko od ognjišta Daleko od kapije neba

Pogledajte mene zvezde Krišom da zeml>a ne vidi Dajte mi znakove tajne Daću vam višnjev štap

I putanju jednu moju boru I vodilju jednu trepavicu Kući da vas vrate

(1962—1968)